

DEEPAK CHOPRA

Dumnezeu

o istorie a revelației sale

Traducere din limba engleză de
IANINA MARINESCU

e infinit încă de la început. Ceea ce a evoluat, de fapt, este înțelegerea omenească. De mii de ani, poate chiar începând cu oamenii cavernelor, mintea umană deține capacitatea unei realități mai înalte. Desenele și statuile sacre sunt vechi de când lumea, anterioare limbajului scris și, probabil, chiar practicilor agricole.

Apropierea de Dumnezeu este o constantă nu doar a istoriei omenirii, ci a naturii umane. Dacă suntem în legătură cu sufletul nostru, această legătură e permanentă, chiar dacă ne scapă atenției. Credem că Dumnezeu se schimbă pentru că propria noastră percepție are suișuri și coborâșuri. Cu toate acestea, mesajele continuă să vină, iar Dumnezeu continuă să-și arate diversele Sale chipuri. Uneori, întregul concept al divinului rămâne ascuns, când forțele laice pun mâna pe volan și încearcă să conducă singure. Dar forța spiritualității nu cedează niciodată de tot. Dumnezeu înseamnă nevoia noastră de a ne cunoaște pe noi înșine și, pe măsură ce înaintăm întru cunoaștere, și Dumnezeu înaintează. Această călătorie este fără de sfârșit. În această clipă, undeva în lume, cineva se trezește în toiul nopții auzind un mesaj straniu ce pare că vine dintr-o altă lume. De fapt, în fiecare noapte, există multe astfel de apariții, iar cei care fac un pas în față și povestesc despre ce au auzit formează o mulțime pestriță de nebuni, artiști, avataruri, rebeli și sfinți.

Mi-am dorit dintotdeauna să mă alătur acestei mulțimi pestrițe, iar în paginile ce urmează îmi imaginez că fac parte dintre ei. Într-un fel sau altul, nu vrem oare cu toții să ne alăturăm acestor excluși? Poveștile lor ne frâng inimile și ne înalță sufletele. Lecțiile pe care le-au învățat ei au mânat rasa umană pe drumuri necunoscute. Se poate și mai rău decât să te abați de la rutina vieții de zi cu zi și să-i urmezi pe ei.

Deepak Chopra
Aprilie 2012

1

IOV

„Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău!”

— Unde e capătul lumii? întrebă tatăl.

Iov, fiul său, nu era pregătit să fie luat la întrebări. Era primăvară. Afară din cort, primele adieri călduțe aduceau cu ele zvon plăcut de păsărele și miei zburdalnici. Prietenii săi băteau mingea peste câmpuri.

— Te-am întrebat ceva!

Iov se trase încurcat de baretele sandalelor și se uită la covorul așternut direct peste pământul bătătorit.

— Capătul lumii e la zidurile cetății, unde demonii sunt lăsați pe dinafară.

Așa i se părea normal unui copil de zece ani. Fusesse avertizat în privința demonilor de foarte timpuriu, iar numele lor – Moloh și Astarot – îi rămăseseră în minte. Ghearele și colții exercitau asupra lui o fascinație înspăimântătoare. Când gerul iernii îi readucea pe ciobani între zidurile cetății, Iov se simțea prizonier, dar îi era interzis să se aventureze în locuri de unde ar fi putut inhala un demon cu aceeași ușurință cu care ar fi inhalat o gâză.

Tatăl clătină din cap.

— Mai încearcă. Unde e capătul lumii?

Bărbat masiv, tatăl lui Iov se apropie încolțindu-l; avea o privire amenințătoare, fapt neobișnuit pentru un țesător care se purta cu copiii săi la fel de frumos ca o femeie. De astă dată însă, Iov știa instinctiv că înfățișarea lui aducea a primejdie.

— Capătul lumii e acolo unde Iudeea se învecinează cu ținutul războinic, răspunse. Acum trebuia să fie corect. Valea lor cea înverzită, numită Uț, dădea în deșertul arămiu și dogoritor, asemenea laptelui vărsat din urciore ce se întinde până când e absorbit în nisip. Diferența era că ținutul războinic se hrănea cu sânge.

Dar tatăl continua să vină spre el.

— O ultimă încercare, băiete! Unde e capătul lumii?

Acum Iov amuțise, confuz. Își plecă privirea. Deodată simți o lovitură peste cap, suficient de puternică încât să-l arunce la pământ, unde rămase nemișcat. Când încetă să mai vadă stele verzi, se uită la tatăl său care stătea aplecat deasupra lui, cercetându-l așa cum faci cu o capră rănită, să vezi dacă a făcut viermi.

— Capătul lumii e aici, mormăi el, ridicându-și brațul arămiu în dreptul feței lui Iov. Să nu uiți niciodată de pumnul meu!

Oare de ce se purta așa? Sub nicio formă Iov nu ar fi plâns. Lovitura fusese pe nedrept. Ca orice copil, simți cum se revoltă în el mândria. Fusese jignit, iar jignirilor li se răspunde cu dispreț, nu cu lacrimi. Dar pumnul tatălui rămânea înțeleștat, iar Iov nu ar fi riscat o a doua lovitură. Își mușcă buza și arboră o mască până când tatăl, demonstrând ce avea de demonstrat, se îndreptă de spate și ieși agale din cort, fără un cuvânt.

Îi scăpase ceva pe care nu-l mai ridicase. O bucată de cârpă, de lână albă și moale, cu o dungă purpurie. Iov o observă abia când mama lui dădu buzna înăuntru, frângându-și mâinile ude, abia scoase din ligheanul cu apă. Nu era vreme să-i povestească ceea ce tocmai se petrecuse. De fapt, nu era vreme să schimbe nici măcar o vorbă, căci femeia scoase un țipăt și fața i se schimonosi. Apucă bucata de cârpă și și-o lipi de obraz.

Iov era împietrit. Mama lui era o femeie demnă, genul de femeie care prefera să se ferească decât să fie privită alăptându-și pruncul. Iov nu o văzuse niciodată altfel decât îmbrăcată din cap până-n picioare. Brusc, își sfâșie pieptarul negru și aproape și-l smulse de pe ea. Dură câteva clipe până când suspinele ei întretăiate se închegară într-un cuvânt pe care băiatul să-l poată înțelege.

— Rebeca!

Sora lui? De ce îi striga mama numele? Iov era pierdut în confuzia lui până când un gând îi fulgeră prin minte, un gând simplu și întru totul înfricoșător. Sora lui mai mare purta o lenjerie de corp albă și moale. Vopseaua purpurie din Tir era scumpă, dar ea era logodită, iar mama promisului ei fusese în vizită. Cele două familii era mulțumite de aranjament și, înainte să plece, mama promisului îi făcuse cadou mamei lui Iov un ghem purpuriu, cu care Rebecă i-a fost imediat împletit un tiv la cămașă, pentru ca, atunci când pășea, o dungă purpurie să-i joace în jurul gleznelor.

— A murit? murmură Iov, temându-se să pună întrebarea, dar temându-se și mai tare să nu știe. Sora lui – sau altcineva – sfâșiasse o bucată din hainele ei.

Mama îl trase spre ea și-l strânse tare la piept. El se fâstâci, simțindu-i pielea încinsă sub bluză. Abia mai putea respira, dar ea nu-i dădea drumul; băiatul începu să suspine.

— Iov! auzi vocea tatălui său strigându-l.

În același timp, zgomotul pașilor unor femei care zoreau spre cort o făcu pe mamă să se prăbușească. Acestea intrară în fugă. Deodată, Iov se simți înecat în bocete.

Tatăl îl strigă din nou, iar Iov se eliberă. Alergând afară din cort, se uită peste umăr. În întunericul cortului, mama lui era îmbrățișată de zeci de brațe care o țineau strâns, asemenea unui copil prins ferm de moașe după o naștere grea. Iov voia să-și ocrotească mama. Dacă tatăl nu l-ar fi chemat, ar fi alergat înapoi să o elibereze din mâinile care o strângeau ca niște gheare.

Cuprins

<i>Prolog</i>	5
1 Iov: „ <i>Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău!</i> ” (TIMPURI BIBLICE).....	9
2 Socrate: „ <i>Cunoaște-te pe tine însuți!</i> ” (470–399 î.Hr.).....	38
3 Sf. Pavel: „ <i>Eu sunt Lumina lumii.</i> ” (4 î.Hr.–64 d.Hr.).....	71
4 Shankara: „ <i>Viața e vis.</i> ” (700–750).....	97
5 Rumi: „ <i>Urmează-mă în iubire!</i> ” (1207–1273).....	128
6 Iuliana din Norwich: „ <i>Totul va fi bine!</i> ” (1342–1416).....	157
7 Giordano Bruno: „ <i>Totul e lumină.</i> ” (1548–1600).....	184
8 Anne Hutchinson: „ <i>Duhul e absolut în orice credincios.</i> ” (1591–1643).....	210
9 Baal Shem Tov: „ <i>A trăi înseamnă a-l sluji pe Dumnezeu.</i> ” (1700–1760).....	235
10 Rabindranath Tagore: „ <i>Eu sunt Taina fără de sfârșit.</i> ” (1861–1941).....	262
<i>Epilog</i> : „E cineva acolo?”.....	295